

РЕШЕНИЕ

№ 4255

гр. София, 02.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 22.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **10472** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, с вх. № 24318/ 07.10.2025г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) на А. – Камеро Ръдван Озмен с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си – адв. Й. Е. А. с която, на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) е предявен иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за присъждане на обезщетение в размер на 3600 лв. за претърпени неимуществени вреди в размер на 3600лв., настъпили в резултат от отменената като незаконосъобразна Заповед за задържане на лице рег. № 464зз -113 от 05.02.2024 г. издадена от полицейски орган при ОСПС-СДВР, ведно със законна лихва, считано от 06.11.2024г.

В исковата молба се излагат твърдения, че в резултат на незаконосъобразното задържане на 04.02.2024г. вечерта, извършено около 22,30ч., ищецът претърпял сериозни неимуществени вреди, изразяващи се в болка в резултат на нанесените удари, душевни страдания, стрес, уплах, срам, унижение, дискомфорт и притеснения. Полицейските служители го задържали в района на метростанция „В.“, в компанията на трима свои приятели единствено с мотива, че е облечен в черно и отговарял на възрастовия профил на лица, които по-рано същата вечер били предизвикали безредици в района на Националния дворец на културата. Към момента на инцидента ищеца бил непълнолетен и в тази крехка възраст и без житейски опит възприел задържането като дълбоко травматично събитие, изпълнено със страх с ограничен контакт с външния свят и недоверие към възрастните и институциите. Поради факта на фактическото му

лишаването от свободно придвижване настъпил емоционален стрес. Налице били нарушения в съня му, кошмари, хронична тревожност, загуба на апетит, както и внезапни емоционални изблици на плач. Процесът на възстановяване бил бавен и до момента продължава да изпитва недоверие и страх от органите на МВР.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител адв. А., поддържа иска по заявленията в него съображения. Счита, че е налице причинно-следствена връзка на претърпени вреди от незаконосъобразен акт. Претендира разноски по чл. 38 ал.1, т.1 от Закона за адвокатурата.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. А., в писмен отговор и в съдебно заседание, моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск поради необоснованост и недоказаност. В условията на евентуалност, моли същият да бъде намален, поради липса на мотиви, които да определят точно претендираната сума като обезщетение. Навежда твърдения, че ищецът е престоял около 3 часа в 04 РУ на СДВР, като липсват данни за ограничаване на гарантираните от закона негови права по време на престоя, както и други действия, обуславящи засилен интензитет на негативни изживявания у ищеца. Счита вредите за недоказани, поради липсата на съответните медицински документи и експертизи, каквито не се представят с исковата молба. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР в размер определен от съда.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за недоказаност на претенцията по основание и размер.

Административен съд София-град, I отделение, 87 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че със Заповед за задържане на лице рег. № 464зз -113 от 05.02.2024 г. издадена от полицейски орган при ОСПС-СДВР, ищецът А. – Камеро Ръдван Озмен е бил задържан на 04.02.2024 г. в 22:30 часа за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 04 РУ – СДВР. Заповедта е издадена на във вр. с преписка № 228-3888 от 04.02.2024г., на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, нормата урежда хипотезата на задържане на лице от полицейските органи за което има данни, че е извършило престъпление. Не е спорно и че същият е бил освободен на следващия ден 05.02. 2024г. в 02:00 ч. Видно от посоченото ЕГН – [ЕГН], ищеца: А. – Камеро Ръдван Озмен е [дата на раждане] , т.е. към момента на задържането му е бил непълнолетен.

В резултат на съдебно обжалване, с решение от 21.05.2024 г., постановено по НАХД. № 3549/2024 г. по описа на СРС, НО, 132-ти състав, процесната заповед е отменена като незаконосъобразна (поради липса на мотиви и липса на изложени фактически основания за издаването ѝ). Решението е влязло в сила на 06.11.2024 г.

В следствие на отменената заповед за задържане, ищецът твърди, че е претърпял претендираните в настоящото производство неимуществени вреди в размер на 3600 лева.

В хода на производството като писмени доказателства са приети доказателствата, представени с исковата молба - заповедта за задържане и препис от съдебното решение, с което последната е отменена. Приобщено е изготвено копие от НАХД №3549/2024г. , тъй като същото е изискано за послужване от 71 състав, I отделение на АССГ .

Приобщени са гласни доказателства. Като свидетел по делото е разпитано лицето М.-Ръдван Д. Й.. Видно от показанията на свидетеля: ищеца е негов по-малък брат, с който са в много близки отношения. Заедно са израснали без баща. На процесната дата 04.02. срещу 05.02.2024г. брат му бил задържан, като по-късно му споделил, че при задържането имало неправомерни действия от

страна на органите на реда. Ищецът не бил разбрал защо е бил задържан и над него бил наложен физически тормоз, като бил удрян в корема и главата. Първоначално имал белези от това, които свидетелят лично успял да види. След като се прибрал от задържането ищеца бил унил и не се чувствал добре, затворил се в себе си и комуникацията с него станала трудна, въпреки предишните им близки отношения. А. – Камеро Ръдван Озмен молел брат си да го води на училище и на тренировки, като преди задържането ходел сам на училище и на тренировки. Свидателят учил брат си на увереност и дисциплина, като активен спортист, но въпреки всичко вижда неувереност, поради която ищеца се обръщал към него за подкрепа в тази ситуация. Споделя, че дори и след отмяната на заповедта за задържане, ищеца не осъзнал наличието на справедливост, за него реално нямало такава. Останала му психологическа травма, тъй като щетите вече били нанесени. След задържането не били потърсили медицинска помощ, тъй като самият той бил млад и не е знаел какво да направят и какво би било правилно, за да посъветва ищеца като негов брат. Не са подавали сигнали за неправомерни действия на полицейските служители и мисли, че мястото за това е в настоящото производство. Няма представа дали случилото се, е дало отражение на успеха на ищеца в училище. Споделя, че същия е посещавал училищния психолог в последствие. Преди посещавал психолога в училище и по други причини редовно - етнически, расови и дискриминационни, тъй като били с половин турско гражданство и другите деца го малтретирали за това.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като последователни и логични. Същият е имал възможността пряко и непосредствено да възприеме и проследи състоянието на задържания след неговото освобождаване предвид факта, че живее заедно с ищеца, като показанията му не се оборват от останалите доказателствени материали по делото.

Съдът след като прецени твърденията на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Предявеният иск е за сумата в размер на 3600 лева – обезщетение за нанесените неимуществени вреди на ищеца за периода от 04.02.2024 г. до 06.11.2024 г. в следствие на неправомерното му задържане въз основа на отменена Заповед за задържане на лице рег. № 464зз -113 от 05.02.2024 г. издадена от полицейски орган при ОСПС-СДВР, ведно със законната лихва върху присъдената сума считано от влизане на съдебното решение за отмяна в сила – 06.11.2024г. Искът е предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт. Държан в разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – Столична дирекция на вътрешните работи.

Искът е процесуално допустим – претендира се обезщетяване на неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на обявена за незаконосъобразна заповед, в следствие на която ищеца е бил задържан.

Разгледана по същество, исковата претенция се явява частично основателна по следните съображения:

Закона за отговорността на държавата и общините за вреди в нормата на чл. 1, ал. 1 предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на администрацията, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях.

Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички

имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен -член 204, ал. 1 от АПК, който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по време и място неправомерния резултат.

По аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В настоящия случай претенцията за обезщетение обхваща твърдените като претърпени от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в болка в резултат на нанесените удари, душевни страдания, стрес, уплах, срам, унижение, дискомфорт и притеснения, описани като негативни емоционални преживявания с неблагоприятно отражение на психическото и на физическото му здраве, в резултат на неоснователното, незаконосъобразното и необоснованото му задържане в помещение за временно задържане на 04 РУ – СДВР въз основа на издадената от полицейски орган заповед за задържане.

Безспорно по делото се установява първият от кумулативно необходимите елементи - предпоставка за основателността на иска, а именно – постановен административен акт, впоследствие отменен като незаконосъобразен, с влязло в сила съдебно решение. Отменената Заповед за задържане на лице рег. № 464зз -113 от 05.02.2024 г. по своята същност представлява властнически акт на административен орган при неговата административна дейност, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, ищецът е бил задържан за времето от 22:30 часа на 04.02.2024 г. до 02:00 часа на следващия ден - 05.02.2024г., в помещение за временно задържане в 04 РУ – СДВР. Незаконосъобразността ѝ е установена с акт на съда – влязло в сила на 06.11.2024г. , Решение от 21.05.2024г., постановено по НАХД № 3549/2024г. по описа на Софийски районен съд, НО, 132-ри състав.

По втория елемент от отговорността - наличието на вреда: Съдържанието на понятието „вред“ не е дефинирано от законодателя, въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние.

Незаконосъобразното ограничаване на правото на придвижване и престоят в полицейското управление обективно водят до негативни последици върху емоционалното, психическо и физическо състояние на задържаното лице. Принудителна административна мярка - задържане по реда на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР се изразява в принудително настаняване на лицето в специални

помещения на полицията. Налагането на ПАМ от този вид несъмнено ограничава едно от основните човешки права – правото на свободно придвижване. Незаконосъобразното ограничаване на това право обективно води до негативни последици върху емоционалното, психическото и физическото състояние на всяко лице, още по-вече когато то е непълнолетно. В тази връзка неоснователни са доводите на ответника за недоказаност на неимуществените вреди. По силата на чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Съгласно забраната по чл. 30, ал. 2 от Конституцията на Република България никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или друго посегателство върху личната му неприкосновеност, освен при условията и по реда, определени със закон.

Съгласно чл. 5, § 1, изречение 1 – во от Конвенцията за защита правата на човека, ратифицирана със Закон на Народното събрание от 31.07.1992 г. (обн. – ДВ, бр. 66 от 1992 г.), в сила за Република България от 7 септември 1992 г. (ЕКПЧ) всеки има право на свобода и сигурност. При съблюдаване на тези фундаментални принципи, лишаване от свобода, което е произволно, не може да е законно (решение на ЕСПЧ от 21.02.1976 г. по делото *Golder v. UK*, жалба № 4451 / 75 - § 34) Във връзка с това с член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ са регламентирани комплекс от права, минимизиращи рисковете от произвол при лишаване от свобода. Т. е правото по чл. 5, § 2 от ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста при задължение на компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Със задържането, по отменената заповед за задържане, ищецът е бил лишен от свобода по смисъла на чл. 5 ЕКПЧ, което е крайна форма на ограничаване на свободата му на придвижване по член 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. Случаят не може да се извади от обхвата на чл. 5 ЕКПЧ ведно с произтичащите от него ограничения заради чл. 73, изр. 1 – во ЗМВР, които забраняват при задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 – 4 да се ограничават други права освен правото на свободно придвижване.

В мотивите на решението на Софийски районен съд, с което е отменена посочената заповед, е прието, че оспорената заповед е постановена в нарушение на регламентирания изисквания за съдържание на акта, тъй като не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. В съдържанието на заповедта, не се съдържа конкретика, която да даде възможност на задържаното лице да разбере причината за задържането, поради което за ищеца обективно е останала неясна причината, за да бъде приложена спрямо него такъв тип принудителна мярка. Доколкото в заповедта липсва и посочване в какво се състои престъплението, къде и кога е извършено същото, което е станало предпоставка за задържането на ищеца. Настоящият съдебен състав счита, че така посочените факти предполагат настъпването на емоционален стрес у задържаното лице от поставянето му в изолирана среда и биха могли да предизвикат реален страх от неблагоприятни последици от осъщественото задържане и съответно да дадат отражение върху психичното му състояние, което да се изрази в страх от репресия.

При преценката наличието на претърпени неимуществени вреди съдът съобразява и формираната практика на Европейския съд по правата на човека (в т.ч. по делото *S. v. B.* (Application no. 39232/17), 31 January, 2023), според което задържането, извършено в нарушение на член 5 § 1 от Конвенцията за защита правата на човека причинява известно психическо страдание на задържания не само докато трае, но и след това (макар че тази презумпция е оборима). Т. страдание не е задължително да достигне нивото на психологическа травма или разстройство, или да доведе до външни прояви или симптоми и затова не винаги се поддава на доказване чрез свидетелски показания. Европейският съд приема, че автоматичният отказ за присъждане на каквото и да е

обезщетение на лице, което е било незаконно задържано само защото не е предоставило такова доказателство, е прекалено формалистичен и в нарушение на член 5 § 5 от Конвенцията (напр. D. v.B., no. 9411/05, § 30, 2 S. 2010). §§ 33-34, D. and Others v.B., nos. 6095/11 and 2 others, § 84, 31 March 2016). От националните съдилища, включително ВАС на РБ, също се споделя становище, според което е достатъчен самият факт на незаконното задържане, за да бъде присъдено обезщетение за неимуществени вреди.

В случая задържането на ищеца по заповед с рег. № 4643з -113 от 05.02.2024 г. е произволно и незаконно наредено и изпълнено, в резултат на което е ограничено правото му на свобода и сигурност в разрез с гарантираната му от чл. 30, ал. 1 КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 - во ЕКПЧ императивна защита. Засяга се основно право на български гражданин, което е конституционно гарантирано, в това число, чрез неотменимостта му по чл. 57, ал. 1 от КРБ, и от категорията на първостепенните от значение и интензитет на защита права на човека по ЕКПЧ. Понесените от ищеца неблагоприятни последици от това засягане на правото му на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 – во ЕКПЧ съставляват сами по себе си неимуществени вреди, подлежащи на репарирание по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 5, § 5 ЕКПЧ. От изложеното се налага извода, че по време на задържането и след това А. – Камеро Ръдван Озмен е претърпял неимуществени вреди.

Въз основа и на свидетелските показания, изслушани в хода на съдебното производство, настоящият съдебен състав приема, че в периода на действие на отменената като незаконосъобразна заповед и след това, в следствие на незаконното задържане, ищецът е преживял негативни емоции – чувство на безпокойство, страх, притеснение и нарушена откритост и желание за комуникация с близките му, несигурност и необходимост да бъде придружаван при излизане от къщи, при посещение на училище и тренировки.

В конкретния случай се установи и наличието и на третият елемент - предпоставка за ангажиране отговорността на ответника - причинно- следствената връзка между незаконосъобразната заповед за задържане и неимуществените вреди.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в решение № 81/27.1.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". В тези случаи е налице причинна връзка по чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат.

В конкретния случай, вредите, които се претендират (доказаните психически и душевни страдания: стрес, уплах, срам, унижение, дискомфорт и притеснения), са пряка и непосредствена последица от отменената заповед за задържане. Ако не бе издаден незаконосъобразният административен акт, ищецът не би претърпял описаните негативни преживявания. Вредата се изразява в неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на задържания.

Съдът приема за доказани в случая голяма част от релевираните от ищеца проявления на претърпените от него неимуществени вреди, както и причинно-следствената им

връзка с осъщественото незаконосъобразно задържане в 04 РУ-СДВР въз основа на издадената от полицейски орган заповед.

По силата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. От приетите по делото доказателства, съдът намира, че е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразната заповед и фактически действия по повод на задържането, от една страна, и настъпилата вреда в резултат на нейното изпълнение, от друга. На ищеца са причинени неимуществени вреди.

Поради изложеното, съдът приема, че са налице материално-правните предпоставки за основателност на предявения иск – налице е незаконосъобразен акт на административен орган, доказва се настъпването на вреди, както и пряка, и непосредствена причинна връзка между тях и незаконосъобразния акт.

Размерът на обезщетението за тези вреди следва да бъде определен съгласно чл. 52 от ЗЗД – по справедливост. Справедливостта не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увреждания, обществено и социално положение.

Съдът приема, че като релевантен фактор при определяне размера на дължимото обезщетение за причинените неимуществени вреди следва да се отчете и възрастта на ищеца, който е бил задържан на една все още крехка възраст близо – 17 г.

Възрастта е разграничителен критерий в развитието на дееспособността, въз основа на който лицата се определят като малолетни, непълнолетни и пълнолетни. Законодателят е приел, че е целесъобразно да установи един междинен период(непълнолетието), през който на лицата да се предостави време за придобиване на опит и плавно пристъпване към самостоятелен живот в обществото. Именно затова за правозащитните органи съществува задължение особено внимателно и задълбочено да преценяват обстоятелствата, свързани със задържане на такова лице, което в конкретната хипотеза очевидно не е съобразено от полицейските органи.

Психично-емоционалното състояние на личността и преживените негативни емоции от даден факт, са абсолютно субективни прояви, които са с различен интензитет при всеки един човек и са обусловени като цяло от характеристиките на личността. Вземайки предвид възрастта на ищеца при задържането, съдът отчита обстоятелството, че като непълнолетен е бил с неукрепнала психика, която обуславя особената уязвимост на ищеца. Неправомерното задържане неминуемо би причинило отрицателни последици водещи до неимуществени вреди над обичайните. Конкретно установените по делото неимуществени вреди, свързани с неговата възраст, сочат на неблагоприятно въздействие върху поведението му, промяна в начина му на живот, в следствие на изпитаните страдания, които са дали отражение върху психиката му и поведението му, но не се доказва една по-висока степен на изживян емоционален стрес каквато се твърди – безсъние, кошмари и хронична тревожност и емоционални изблици на плач. Показанията на свидетеля и в документите по делото не се ангажирани медицински експертизи и други доказателства доказващи изключително силно неблагоприятно въздействие върху психическото и физическото здраве на ищеца. Неправомерното задържане е било за около 3 часа и половина, които също следва да се вземе в предвид. Изложеното мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че справедливият

размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди е в размер на 1 022,58 евро с левова равностойност 2000 лева, ведно със законната лихва от 06.11.2024г. – датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена процесната заповед за задържане. В останалата част над 2000лв. до 3600лв., искът се явява неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Предявеният иск за присъждане на законна лихва за забава върху претендираното обезщетение за неимуществени вреди е частично основателен, с оглед уважената част от главния иск. Върху определената сума като обезщетение за неимуществени вреди се дължи законната лихва /чл. 86, ал. 1 от ЗЗД/ от деня, в който вземането за обезщетение за вреди става изискуемо. Това е моментът на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт /Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т.4/, като длъжникът се смята в забава и без покана /чл. 84, ал.1 от ЗЗД/. В случая се дължи законна лихва за забава върху сумата от 2000 лева, представляваща обезщетение за нематериални вреди, за периода от 06.11.2024г. до датата на окончателното плащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, настоящият състав следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищеца направените разноски.

На ищеца следва да бъдат заплатени разноските по производството – внесената държавна такса в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента) с левова равностойност 10 (десет) лева съгл. чл. 10 ал.3 от ЗОДОВ.

В полза на адв. А., в качеството му на процесуален представител на ищеца, следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и съдействие, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. При уважена част от иска в размер на 2000 лв. от предявените 3600 лв., претендираното възнаграждение е 660лв. , дължимото адвокатско възнаграждение се определя пропорционално на пълния размер от 660 лв. и възлиза на 187,48 евро с левова равностойност 366,67лева, определен съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 09 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Съдът намира за основателно и направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. На осн. чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ съразмерно с отхвърлената част на иска, се дължи юрисконсултско възнаграждение на ответника. Видно от данните по делото, тази претенция за юрисконсултско възнаграждение е заявена своевременно в представения по делото писмен отговор и в съдебно заседание. Следва да се посочи, че юрисконсултско възнаграждение се дължи само при ефективно осъществена защита, като в случая тя е безспорно осъществена от процесуалния представител на ответника, който е представил по делото писмен отговор на исковата молба и видно от неговата процесуална активност в проведеното съдебно заседание. Всички изискуеми предпоставки са изпълнени от ответника, съответно същия имат право на разноски. Конкретния размер следва да бъде определен съобразно нормата на чл.24 от Наредбата за правната помощ, към която препраща чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ ищецът следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 29,54 евро с левова равностойност 57,78 лева, определен съразмерно на отхвърлената част на иска в съответствие с

минималния предвиден размер в чл. 24, предл. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ.
Водим от горното, Административен съд София град, I отделение, 87-ми състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати А. – Камеро Ръдван Озмен, с ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, **сумата от 1 022,58 €** (хиляда двадесет и две евро и петдесет и осем евроцента) с легова равностойност 2 000 (две хиляди) лева – обезщетение на причинени му в периода 04.02.2024 г. – 06.11.2024 г. неимушесвени вреди, в резултат на незаконното му задържане, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, със Заповед рег. № 4643з -113 от 05.02.2024 г. издадена от полицейски орган при ОСПС-СДВР, отменена с влязло в сила на 06.11.2024г., съдебно решение от 21.05.2024г., постановено по НАХД № 3549/2024г. по описа на Софийски районен съд, НО, 132 състав, ведно със законните лихви, считано от 06.11.2024г. до окончателното изплащане на присъденото обезщетение.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от А. – Камеро Ръдван Озмен с ЕГН [ЕГН] срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, в останалата част за **разликата от 818.07 €** (осемстотин и осемнадесет евро и седем евроцента) с легова равностойност 1 600 (хиляда и шестстотин) лева до пълния предявен размер от 1840,65 € (хиляда осемстотин и четиридесет евро и шестдесет и пет евроцента) с легова равностойност 3 600 (три хиляди и шестстотин) лева като НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. – Камеро Ръдван Озмен, с ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сума в размер на 5,11 € (пет евро и единадесет евроцента) с легова равностойност 10 лева представляваща заплатената държавна такса съгл. чл. 10 ал.3 от ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. Й. Е. А., с личен № [ЕГН] в ЕРА при Висш адвокатски съвет, сумата от 187,48 € (сто осемдесет и седем евро и четиридесет и осем евроцента) с легова равностойност 366,67 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и съдействие на ищеца по делото на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА А. – Камеро Ръдван Озмен, с ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 29,54 € (двадесет и девет евро и петдесет и четири евроцента) с легова равностойност 57,78 лева, юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от исковата претенция.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от получаване на препис от съдебния акт от страните.

СЪДИЯ: